

nogen Mulighed for at opnaa en utvivlsomt lovlig Ordning, da hører Surrogatets Beretigelse op. For det paagjældende Finantsaar bliver derfor Spørgsmaalets Kerne dette: har der været nogen Mulighed for Regjeringen at tilveiebringe en ordentlig Finantslov fra 1881—82 — eller har Regjeringen selv valgt at undvære den? Vi skulle herved foreløbig se bort fra den utvivlsomt konstitutionelle Sandhed, at det Ministerium, der ikke kan tilveiebringe en lovlig Finantslov, maa ophøre at regjere; vi skulle forudsætte Ministeriets Bevarelse, ja endog bygge paa dets egne Erklæringer og Handlemaade. Det vil da herved være nødvendigt at minde om Begivenhederne i 1881.

Da Finantsaaret 1880—81 udløb uden at der var tilveiebragt en ny Finantslov, udkom den midlertidige Finantslov af 1ste April 1881 gjældende ikke ud over 31te Mai. I den Finantslovsforhandlingerne endnu vare førte til Ende, opløste Regjeringen Folkethinget under 7de Mai, og det nyvalgte Thing traadte først sammen den 27de Mai, saa det blev nødvendigt i Hast at faae den midlertidige Finantslov forlænget paa en Maaned, ikke udover 30te Juni.

Da Forhandlingerne endnu ikke til dette Tidspunkt vare afsluttede, forelagde Regjeringen Forslag til Forlængelse af Loven af 31te Mai, men denne Gang uden anden Tidsgrensdse end „indtil Finantsloven er givet“. At det dog ikke var Regjeringens Mening, at den ny midlertidige Finantslov skulde gjælde hele Finantsaaret ud, fremgaar af Konseilspræsidentens Udtalelse ved Forelæggelsen Sp. 5733, da han bemærkede, at Regjeringen meget gjerne modtog en bestemt Tidsgrensdse i Loven, og kun havde undladt at foreslaa en saadan, fordi det var Regjeringen umuligt at beregne, naar en endelig Finantslov kunde komme tilstede, ligesom han ogsaa under Forhandlingen herom med Eftertryk erklærede, Sp. 5736 og 39: „Regjeringens Mening er, at det paaligger Regjeringen ved alle

Midler, der staa til dens Raadighed, at søge at fremskaffe en regelmæssig Finantslov saa hurtigt som muligt“ — og gjentager fiden, at for denne Opgave „paaligger det Regjeringen at gjøre, hvad den formaar“.

At det heller ikke var Folkethingets Mening med at vedtage Lovforslaget i den af Regjeringen forelagte Form, at give sit Samtykke til, at den midlertidige Finantslov skulde gjælde for hele Finantsaaret, blev ligeledes under Forhandlingen med Styrke fremhævet fra Flertallets Side. Der blev nemlig af enkelte Talere reist Spørgsmaal om Unseligheden af at indsette en bestemt Tidsgrensdse i Loven; men hertil blev der svaret (af Boffen Sp. 5747), at det kunde ikke tilraades som antydet at indsette en Tidsgrensdse til November eller December, „thi dermed vilde vi fra vor Side have godkjendt, at Statsstyrelsen, Administrationens Gang rettelig bør kunne fortsættes ved midlertidige Finantslove i et saa langt Tidrum som indtil November eller December, og derom haaber jeg dog, at alle maa være enige, at saadanne midlertidige Finantslove ere i den Grad utilfredsstillende for Administrationens Gang, at ingen kan ønske eller være med til at acceptere, at denne Tilstand kan fortsættes indtil November eller December.“ Den midlertidige Finantslov vedtoges derefter i den af Regjeringen forelagte Form.

Denne Gang førtes Forhandlingerne til Fællesudvalg, men da dette ikke tilveiebragte Enighed, opløstes Folkethinget paany den 6te Juli og Finantslovsforslaget forelagdes atter (væsentlig usforandret) for det ny Thing den 10de August. Da dette fastholdt sit ved gjentagne Dpløsninger dikterede Standpunkt, forsøgtes end ikke Fællesudvalg, men Rigsdagen hjemsendtes den 30te August uden nogen endelig Finantslov. Da Rigsdagen igjen i Oktober traadte sammen, undlod Regjeringen ganske at forelægge den omstridte Finantslov paany, idet den nu havde bestemt sig til at leve paa den midlertidige Finantslov hele Aaret ud. Det